

Nous camins, velles rutes

Conxa Borrell

Secretària General d'OTRAS

Els refranys són font d'inspiració i concentren la saviesa popular, poques vegades ens passarà que no trobarem un que no s'avingui a qualsevol circumstància de la nostra vida, per més tecnològica que s'hagi tornat.

Molts refranys fan referència a les treballadores sexuals, a la seva feina i als seus fills. Sempre hem estat les altres, les impures, les brutes, les "guarres", les males mares, les portadores d'infeccions i plagues divines. Però sobre tot hem estat les lliures, les no mantingudes per un home, les que no callen quan se'ls hi demana, les que es paguen les seves factures, les que sempre han criat soles als seus fills, les orgulloses, les que han obert camí, les fastigoses, les putes. Les putes.

No va ser casual que les portes que tocàvem es fessin les sordes, no érem benvingudes, ens deien un i altre cop que el nostre era un tema complex i que s'havia de debatre amb cura i calma, que les posicions eren encontrades i que mancaven uns anys més per a poder parlar de si tenim, o no, dret a tenir drets. Però la veritat és que els grans sindicats s'han convertit en una màquina expendedora d'idees de segona mà, estan burocratitzats i la seva maquinària és lenta i maldestre. I les treballadores sexuals no hi tenen cabuda. Intentar que es reunissin amb nosaltres era una fita impossible.

I allà estava, el refrany perfecte, donant-nos la solució. "Barca vella no aguanta vela nova". Perquè nosaltres som quelcom nou, allò revolucionari. Allò que ningú abans s'ha atrevit a fer per nosaltres, ho faríem nosaltres soles. Caminant juntes, però soles un cop més, sense l'ajut d'altres agents socials que procuren per tothom, excepte per aquelles que gosem treballar amb la nostra sexualitat i cobrar-li al patriarcat per allò que sempre ha tingut de forma gratuïta o ha obtingut de forma violenta.

La vela nova és lleugera, però no fràgil. És acolorida perquè és inclusiva, és heterogènia perquè és diversa. És potent com el vent de tramuntana i fresca com la brisa marina. És com són les mans que l'han teixida, valenta i sense vergonya d'existir

ni de ballar amb l'aire que l'envolta. Així doncs, no valia una barca vella, pesada i farragosa. Les treballadores sexuals vam construir la nostra pròpia barca, a la mida de les nostres necessitats i expectatives i la vela hi encaixa perfectament.

Les ments benpensants ens han criticat per no pujar-nos a d'altres embarcacions, ens han acusat de ser un sindicat vertical i fins i tot de delictes penals. Ens hem enfrontat a la justícia espanyola i a l'abolicionisme terrorista i sectari de grupuscles malintencionats i clarament oposats als nostres drets, sense cap punt d'inflexió ni de reflexió.

Les treballadores sexuals sempre hem de demostrar que som millor que la resta, que les nostres actuacions són honestes, que les nostres ambicions són legítimes. Tan de bo el feminisme abolicionista hagués estat la meitat de crític amb els partits corruptes, amb el polític permissiu, amb les institucions podrides des dels fonaments i amb un nou govern que es fa dir feminista, però en canvi ataca les dones més desprotegides dins del món laboral. Les que no tenen dret a contracte, perquè la seva feina no és considerada treball.

Mentre els grans i petits sindicats no s'atrevien a donar-nos la mà, nosaltres vam aprendre a caminar totes soles i a treure'ns les castanyes del foc, vam establir les nostres normes, ens vam amarar de sindicalisme pur, ens vam unir i vam crear OTRAS. El nom no és pas casual, nosaltres sempre serem aquelles altres dones que no acaben d'encaixar enlloc, que no els dóna la gana de fer el que s'espera de nosaltres i que escollim el camí que millor ens sembla. No és senzill satisfer una treballadora sexual, estem plenes de somnis i de lluites que volem lluitar nosaltres soles, som les altres i ho som amb totes les conseqüències.

Tots els començaments són durs, tenim el cul pelat d'escollir premisses i promeses que mai no es compleixen, d'ordenances que ens multen i criminalitzen, de polítiques que ens fan de menys perquè treballem amb el nostre cony i no ens volem avergonyir ni sentir-nos víctimes per fer-ho, de policies que creuen que el carrer és seu i la llei els empara, d'ajuntaments que ens tracten com si fóssim brossa. Empresaris que, emparats per la llei, ens obliguen a fer jornades maratonianes, quedant-se amb el 50% de tot el que guanyem, i mai a ningú li ha importat els nostres requeriments com a treballadores sense drets. Som les altres.

Avui el present és nostre perquè l'hem agafat pel coll i li hem fet saber qui mana. Aquí manem nosaltres, les que no tenim drets, les pàries, les orfes, les putes. El recorregut del nostre sindicat dependrà de la justícia i, si el tomben, també hauran tombat la llibertat sindical de totes i de tots. La lluita de les treballadores sexuals no ens afecta només a nosaltres, és una lluita col·lectiva darrere de les llibertats i

pels drets més bàsics de les treballadores i treballadors del nostre sector que, d'altra banda, és molt ampli.

Inclou les persones que treballen al porno, al món webcammer, a les massatgistes eròtiques, a les ballarines exòtiques, a les treballadores de clubs, a les prostitutes de carrer, les independents indoor, a les que treballen per a agències o a les assistents sexuals. Hi ha un gran ventall de possibilitats dins del treball sexual, sense que hagi de ser, necessàriament, dedicar-se a la prostitució. Hi ha moltes coses del nostre sector laboral que la societat desconeix i que nosaltres li hem vingut a explicar de primera mà. I sí, sabem que això tampoc ha agradat a l'estat feminista. Que les treballadores tinguin veu i es facin visibles, com si fossin persones normals i corrents! Què s'hauran cregut? Perquè callin la boca, el millor serà que les acusem de ser un lobby proxeneta!

I així, d'aquesta forma tan estúpida i ximple pensaven que ens farien callar, que aquí s'acabaria el nostre tarannà i que ens rendiríem i marxaríem a casa avergonyides i calumniades. Ens van menysprear. No van calcular prou bé qui és el nostre col·lectiu i de quina mena de dones està format. I el més greu, però també més important, no han tingut en compte que ja ens ho han pres tot, ens han deixat despulades i desproveïdes dels mínims exigibles i, quan a algú se li ha tret tot, ja no té res a perdre. I sense res a perdre, tot està per guanyar. I hem sortit a guanyar! Hem sortit a la guerra de les benestants contra les pobres, de les burgeses contra la classe treballadora, de les moralistes contra les llibertàries.

L'abolicionisme s'ha equivocat d'enemiga, mai no ho hem estat nosaltres, sinó el gran capital, la gran empresa multinacional que pensa només en el client home i no en la treballadora dona. L'abolicionisme s'havia d'haver aliat amb les treballadores sexuals per trencar aquest monopoli d'injustícia i desordre legal que no ens protegeix.

Hem sortit a lluitar pels nostres drets i ara, hi ha dues opcions sobre la taula. O bé ets sindicalista i recolzes la lluita pels nostres drets laborals, que també són humans, o bé et col·loques del costat opressor i seguim sota la sola de la sabata de la gran patronal, treballant sense contractes, sense drets. I demà, quan siguem totes velles, us preguntareu per què no tenim la nostra pensió i hem de malviure amb una contributiva, mentre l'estat utilitza els beneficis de l'exercici de la nostra professió per jugar amb el PIB anual, com millor li sembla. La decisió és teva, de tu depèn que es faci justícia.

Nosaltres ens fem a la mar. Revolta, majestuosa, brava i ferma, i marxem amb la nostra barca nova i un bon vent. Segueix-nos i sigues participi d'aquest moment històric de la lluita popular.